

have været rettidig anmeldte, til Behandling. Men det kunde tænkes, at andre Aarsager kunde foranledige, at et Ulykkestilfælde ikke anmeldtes. Det kunde tænkes f. Eks., at en Arbejdsgiver vilde undrage sig Erstatningspligt ved ikke at anmelde Ulykkestilfældet. Saadanne Ting skulde ikke kunne ske, idet Arbejderen ikke skulde være underkastet Arbejdsgiverens Bestemmelse i den Henseende. Disse Mangler have foranlediget, at der er indført Ændringer i de Paragraffer, som omhandle dette Forhold, og der fastslaaes da forskellige Bestemmelser angaaende dette Punkt.

Saa er der for det tredie Lægeattesterne. Paa dette Punkt har der ligeledes vist sig at være generende Mangler, idet der har været Tvivl om, hvem Betalingen af disse Attester paahviler. Denne Mangel søges afhjulpen ved Ændringer, saaledes at det bliver klart og tydeligt og uden for al Tvivl, hvem Betalingen paahviler.

Dernæst har Udvalget haft under Overvejelse, om man ikke ved en eventuel Revision — hvad det her foreliggende ikke er — burde komme ind paa en Forsikringspligt for Arbejdsgiverne. Det har vist sig ved Lovens Udførelse i Praksis, at der har været enkelte — ganske vist dog kun enkelte — Tilfælde, hvor det har været umuligt at skaffe Arbejderen den Erstatning, der tilkom ham, idet hans Arbejdsgiver var insolvent. Dette er jo meget uheldigt for Arbejderne, og det kunde jo afhjælpes ved en Forsikringspligt. Men paa den anden Side er man noget i Tvivl, om man af Hensyn til disse enkelte Tilfælde burde indføre Forsikringspligt, idet der jo er enkelte meget store Arbejdsgivere, som vilde komme til at betale saa betydelige Summer i Præmier, saa de kunde se deres Fordel ved at være deres egen Assurandør, og hvis Soliditet der ikke kan være Tvivl om. Det er jo Tilfældet med adskillige store Aktieselskaber, store Maskinværksteder, store Skibsværfter og den Slags Ting, saa Udvalget har ikke villet udtale sig om noget bestemt. Der har været forhandlet om det i Udvalget, men da det ikke forelaa som Ændring, har Udvalget selvfølgelig heller ikke taget Standpunkt.

Om en Del af de Virksomheder, der falde ind under Loven, som jeg før nævnte hører til Landbruget, har Udvalget ment at burde henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa Ønskeligheden af, at der kom et landbokyndigt Medlem ind i Arbejderforsikringsraadet, men det kan jo ikke ske undtagen ved en Æn-

dring af Loven af 7. Januar 1898, eller ved et Personskifte. Det maa nu ikke betragtes saadan, at Udvalget har ment at kunne spore en Tilbøjelighed i Arbejderforsikringsraadet til at tilsidesætte de Virksomheder, der falde ind under Landbruget eller til at give dem en anden Behandling, end de give andre Sager, men Udvalget har dog ment, at der kan være ikke saa ganske faa Virksomheder, som de nuværende Medlemmer af Raadet ikke kunne være saa lokalt kendt med, og at det derfor vilde være af Berydning, at Arbejderforsikringsraadet blev suppleret med et landbrugskyndigt Medlem, som var fuldstændig hjemme paa disse Omraader. Det er en Henstilling, som jeg her vil tillade mig at gentage til den højtærede Minister.

Jeg skal dernæst gaa over til at omtale de Ændringsforslag, der af Udvalget ere stilledt til det foreliggende Lovforslag. Til de to første Paragraffer stilles ingen Ændringsforslag. Til § 3, der udtaler, at den tilskadekomne har Krav paa Dagpenge, saa længe han ikke er i Stand til at optage sit tidligere Arbejde igen, stilles det Ændringsforslag, at Ordene „genoptage sit tidligere Arbejde“ forandres til „optage et Arbejde af samme Art som hans tidligere“. Udvalget har næret nogen Tvivl om, hvorvidt det var rigtigt at pointere dette „tidligere Arbejde“ saa stærkt og har derfor foreslaaet de Ord, jeg nævnte. Det næste Ændringsforslag til § 3 gaar ud paa, at 4de Stykke skal udgaa. Det lyder saaledes: „Naar den tilskadekomne paa ny gaar i Arbejde, anses Nedsættelsen i Arbejdsevnen dermed som ophørt, uanset at Lægen ikke har afgivet Erklæring derom“. Udvalget har ment, at dette kunde give Anledning til, at det kunde siges, at saa snart den tilskadekomne kunde udføre et hvilket som helst Arbejde, skulde Arbejdsgiveren være berettiget til at ophøre med Dagpengene. Udvalget mener, at dette bør godtgøres ved en Lægeerklæring, og at der ingen anden Maalestok bør være for Bedømmelsen af hans Evne til at optage det Arbejde, som han er kommen til Skade ved.

Til § 4 stilles ingen Ændringsforslag. Til § 5 stilles der det Forslag, at der i Stedet for Paragraffens 1ste Stykke og Ordene „saadan Overenskomst skal være truffen“, i 2det Stykke skal sættes et Stykke, hvorved Bestemmelsen kommer til at lyde saaledes: „De for Dagpengenes Fastsættelse nødvendige Bestemmelser, derunder navnlig angaaende Daglønnsens Størrelse, skulle være truffne forinden den 14de